

тури в цьому сенсі не є винятком. На сучасному аграрному ринку існує велика пропозиція високоякісних сортів та гібридів олійних культур. Важливим є своєчасне і якісне виконання всіх технологічних операцій по вирощуванню олійних культур. Тільки комплексне розв'язання цих та інших проблем

створить основу для підвищення врожайності, зниження собівартості й підвищення економічної ефективності виробництва олійних культур у регіоні. За таких умов вирощування цих культур стане перспективним напрямом аграрного виробництва.

Список використаних джерел

1. Гає О. Скільки ріпаку потребує сівозміна ? / [Електронний ресурс] / О. Гає. – Режим доступу: <http://www.propozitsiya.com/?page=146&itemid=2680>.
2. Голуб Г.А. Економічна ефективність виробництва олії в сільськогосподарських підприємствах / Г.А. Голуб, С.В. Лук'янець // Економіка АПК. – 2012. – №4. – С. 14–18.
3. Жигало В.С. Виробництво зернових та олійних культур в Україні: проблеми та перспективи в умовах світової продовольчої кризи / В.С. Жигало, О.В. Сікачина: за ред. В. Артюшина. – К.: Аналітично-дорадчий центр Блакитної стрічки ПРООН, 2008. – 44 с.
4. Інноваційні ресурсозберігаючі технології вирощування ріпаку / [за ред. Д. І. Мазоренка і Г. Є. Мазнева]. – Х.: "Майдан", 2008. – 144 с.
5. Статистична інформація Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://faostat.fao.org>.
6. Фаїзов А.В. Державне регулювання та розвиток олієжирового підкомплексу / А.В. Фаїзов // Економіка АПК. – 2012. – №6. – С. 30–35.
7. Фаїзов А.В. Олієжировий підкомплекс: проблеми і фактори розвитку / А.В. Фаїзов // АгроІнком. – 2011. – № 10–12 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/chem_biol/agroin/2011_10-2/FAYIZOV.pdf.
8. Holtzapffel R. GM oilseed crops and the Australian oilseed industry / R. Holtzapffel, H. Johnson, O. Mewett. – Australian Government Bureau of Rural Sciences, Canberra, 2007. – 82 p.
9. Jaeger W. Economics of Oilseed Crops and Their Biodiesel Potential in Oregon's Willamette Valley / W. Jaeger, R. Siegel. – Oregon State University, 2008. – 50 p.

Стаття надійшла до редакції 08.012.2012 р.

*

УДК 338.334

Ю.В. РОЩИНА, кандидат економічних наук, доцент
Південний філіал Національного університету біоресурсів і природокористування України «Кримський агротехнологічний університет»

Еколого-економічний розвиток аграрного сектору України

Постановка проблеми. О. Рожен у статті «Від економіки ринкової до економіки біологічної [10] ...» зауважує, що на початку ХХІ ст. здійснюється перехід до біологічної економіки. Дійсно, сільське господарство почало перебудовуватися і повинно розвиватися на принципах аграрного природокористування.

Система управління природокористуванням та охороною навколишнього середови-

ща, яка сформована ще на початку 1990-х років, не відповідає принципам еколого-економічної збалансованості розвитку національної економіки та її окремих галузей. Відсутність реальних стимулів раціоналізації земле- і водокористування й охорони природи призвела до надзвичайно низької ефективності використання земельно-водних ресурсів. Загрозливими стають прогресуючі темпи наростання деградації агро-екосистем, зниження родючості ґрунту, забруднення компонентів навколишнього середовища. Більше того, не розв'язані соціа-

© Ю.В. Рощина, 2013

льні проблеми України відсунули екологічні цілі в переліку пріоритетів державної політики на одне з останніх місць.

У цілому загострення екологічної ситуації стає перешкодою на шляху стійкого соціально-економічного розвитку країни, посилюється негативний вплив екологічного фактора на стан здоров'я населення. Тому розгляд збалансованості розвитку сільського господарства й факторів природи є актуальною проблемою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальнотеоретичні проблеми природоохоронної діяльності аналізуються в роботах вітчизняних учених Б.В. Буркінського, В.І. Степанова, С.К. Харічкова [2], Т.П. Галушкіної [3] і багатьох інших. Проблеми раціонального природокористування досліджуються вітчизняними вченими, такими як В.Ф. Семенов [11], Є.Н. Крижановський, А.В. Васильчук [6], І.В. Литовченко [7].

Разом із тим аграрне природокористування України має свою специфіку і, зокрема, скорочені площі використовуваних земель на 6 млн га, водних ресурсів – майже в два рази відносно рівня 1990 року не можна назвати екологічною перемогою. Пропозиція Н.І. Паляничко [8] вивести з обігу землі сільськогосподарського призначення й зайняти лісовими культурами, спрямована на втрату Україною експортного потенціалу та вступає в протиріччя зі світовими тенденціями.

Відомо, що людство відчуває найгостріший дефіцит земельних ресурсів. С.В. Березюк і Ю.Б. Березюк [1] пишуть, що із загальної площі світу (14 млрд га) можливо використовувати тільки 1,5 млрд га. Втрати земельної площі у світі становлять 15 млн га на рік. Однією з головних причин дефіциту землі є безупинно зростаюча чисельність населення планети. Якщо в 1950 році 1 га ріллі годував 1,5 людини, то в 2000-му – 4,2, а до 2050 року повинен годувати 7 людей.

Дискусійність проблеми використання природних ресурсів вимагає її розгляду з позиції їхнього збалансованого розвитку та економіки країни.

Мета статті – обґрунтувати поняття збалансованого розвитку економіки з відтворювальним процесом природокористування.

Виходячи з поставленої мети, вирішуються наступні завдання: а) аналізується модель збалансованого розвитку економіки країни і відтворення її природних ресурсів; б) обґрунтовується взаємозв'язок між ростом ВДС країни та факторами виробництва і природних ресурсів.

Виклад основних результатів дослідження. В економічній літературі пропонується модель збалансованого природокористування, що викликає серйозні заперечення. А.В. Кокін пише: «Формула закону збалансованого природокористування допускає рівність:

$$TEP = (ТВПР + ТВЯС) \cdot АПП, \quad (1)$$

де TEP – темпи економічного росту;

$ТВПР$ – темпи відтворення природних ресурсів;

$ТВЯС$ – темпи відтворення якості середовища;

$АПП$ – асиміляційний потенціал природи, величина якого завжди менше 1,0 в умовах існуючого тиску на навколишнє середовище. У природних, не порушених, середовищах $АПП = 1$. Таким чином, спираючись на рівність (1), темпи економічного розвитку в рамках збереження природного асиміляційного потенціалу природи можуть бути не більше 0,5% на рік» [5].

Із формули А.В. Кокіна можна зробити висновок, що економічний ріст країни цілком залежить тільки від темпів відтворення природних ресурсів і якості середовища.

Однак при розгляді моделі макроекономічного росту країни лауреат Нобелівської премії Роберт Солоу (США) [12] використовував формулу виробничої функції, що показує кількісну залежність (F) випуску продукції (Y) від основного капіталу (K), праці (L) та «землі» (природних ресурсів – N). Р. Солоу виявив, що модель економічного росту при відсутності технічного прогресу (тобто при екстенсивному розширенні виробництва) має властивість постійної віддачі від масштабу збільшення факторів:

$$ZY = F(ZK, ZL, ZN). \quad (2)$$

Ця формула виражає наступну функціональну залежність. Якщо капітал, праця та матеріальні витрати зростають на величину Z , то й обсяг виробництва збільшиться в Z разів. Саме ця властивість характерна для

екстенсивного збільшення виробництва: вона прямо пропорційна величині витрачених виробничих факторів.

При інтенсивному типі розширеного відтворення з'являються нові напрями економічного росту – підвищення ефективності всіх традиційних факторів. У силу цього виробнича функція перетворюється, її найпростіший вираз має вигляд:

$$Y = AF(KKL, N). \quad (3)$$

У даній формулі «А» – це сукупна продуктивність факторів. З формули 3 видно: якщо величина витрат виробничих факторів не змінюється, а їхня сукупна продуктивність «А» збільшується на 1%, то обсяг виробництва зростає також на 1%. У фактор N включені всі природні ресурси і, отже, вони впливають на ріст як складова частина всієї сукупності ресурсів.

А.В. Кокін не наводить величини жодного показника у своїй великій статті, а всі вони в автора у логічних розрахунках дорівнюють одиниці. У формулі А.В. Кокіна велику роль відіграє показник АПП – асиміляційний потенціал природи. Але цей показник комплексний. До його складу входять показники природних екосистем, інтегральні екологічні витрати, водоспоживання, забруднення стічними водами, викиди в атмосферу, автомобілями тощо.

Так, показник непорушених екосистем низки країн щодо ефективності збереження природного середовища можна оцінити, розглядаючи чисельність населення як інтегральний показник обсягів антропогенного впливу. У Німеччині на одного мешканця збережено лише 0,14 га умовних екосистем із середньосвітовою стійкістю, у Китаї – 0,4 га, у США – 2,1, в Японії – 0,26 га. Цей показник для Росії дорівнює 9,1, для України – 1,7 га.

Отже, рекомендації А.В. Кокіна щодо збалансованого економічного росту економіки і темпів відтворення природних ресурсів не можна визнати слушними. Він вважає, що при темпі розвитку країни 10% на відтворення природних ресурсів повинно бути спрямовано 100% одержаного ВВП країни. Повна відмова від подальшого росту життєвого рівня населення (для відтворення природних ресурсів) не буде допущена суспіль-

ством. Автор фактично висловлює економічну теорію Д. Медоуса «нульового росту», прихильники якої вважають, що економічний ріст повинен цілеспрямовано стримуватися.

Водночас прихильники економічного росту вважають, що він сам по собі пом'якшує протиріччя між необмеженими потребами людей і кількістю обмежених природних ресурсів, тому що в умовах економічного росту є можливість підтримувати інфраструктуру на даному рівні, здійснювати соціальні програми допомоги, удосконалювати систему освіти й підвищувати особисті доходи. Що стосується забруднення навколишнього середовища, то цей процес є наслідком неекономічного росту, а неправильного ціноутворення. Для розв'язання цієї проблеми необхідно як запровадження законодавчих обмежень чи особливих податків, так і формування ринку прав на забруднення. Проблема полягає в тому, що потрібно справедливо й раціонально розподілити природну ренту, дотримуючись інтересів росту економіки і збереження природних ресурсів.

Ідея переходу до сталого економічного розвитку полягала в тому, що економічні, соціальні та екологічні аспекти функціонування людського суспільства потрібно розглядати разом із поняттям «розвиток без руйнування», тобто екологічно прийнятний.

Сталий розвиток – це такий розвиток єдиної системи «природа і людина», обидві складові якої співіснують за принципами симбіозу, який забезпечує, з одного боку, поліпшення якості життя людей, а з іншого – якості навколишнього середовища, що сприяє підвищенню стійкості цієї системи протягом необмеженого тривалого періоду.

Можна дослідити вплив факторів виробництва й природних ресурсів на ріст валової доданої вартості (ВДВ), створеної в сільському господарстві України. Для оцінки ефективності всієї економіки використовують показник ВВП, а для галузей – ВДВ (табл.). Цей показник (на відміну від вартості продукції) не містить повторного рахунку – включає доходи, що надходять до бюджету України, зростаючу заробітну плату і прибутки. У ньому проявляються інтереси всіх

трьох заінтересованих сторін (держави, працівників, підприємців). У таблицю включені показники грошової оцінки земельних ресурсів, що визначені на основі типової методики, але узято всю вартість валової продукції рослинництва і тваринництва, а не вартість продукції зернових культур, нормативна рентабельність визначена як 30% від

фактичного її рівня. Показник прийнято умовно постійним на 10 років. Вартість людського капіталу визначена як капіталізований дохід на одного жителя України за останні 10 років (термін капіталізації 20 років). Грошова оцінка водних ресурсів визначена за середнім тарифом при покупці води для потреб зрошення.

Динаміка розвитку економіки сільського господарства України і характеристика використання природних факторів

Фактори виробництва	Рік								2010 р. до 2001, %
	2001	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	
Валова додана вартість, млрд грн	29,4	37,2	40,5	41,0	47,4	65,1	65,7	78,9	268,3
Основні засоби, млрд грн	93,4	75,4	76,0	75,5	78,9	95,8	103,2	115,8*	123,9
Оборотні засоби, млрд грн	17,4	23,6	26,4	32,5	46,0	72,7	83,3	102,3*	587,9
Чисельність зайнятих працівників, тис. осіб	4221,3	3974,6	3986,3	3633,8	3468,1	3300,1	3131,0	3094,5	73,3
Людський капітал, млрд грн	517,3	487,1	488,5	445,3	427,3	404,4	383,5	379,2	73,3
Посівні площі, тис. га	27908	26752	26044	25928	26060	27133	26990	26952	96,5
Площі багаторічних насаджень, тис. га	535	413	395	374	364	360	351	342	63,9
Грошова оцінка землі, млрд грн	401,7	347,9	364,1	352,6	353,8	367,6	365,4	364,5	90,7
Використані водні ресурси, млн куб	5957	5685	5706	5783	6162	5970	5149	5511	92,5
Грошова оцінка водних ресурсів, млрд грн	2,56	2,44	1,59	2,48	2,63	2,57	2,21	2,37	92,5
Матеріально-технічний капітал, млрд грн	110,8	99,0	102,4	108,0	126,3	160,9	186,5	218,1	196,8
Природний капітал, млрд грн	404,3	350,34	365,7	355,1	356,4	370,1	367,7	366,9	90,7
Виробничий потенціал, млрд грн	1032,4	938,3	956,6	908,4	923,7	935,4	937,5	964,2	93,3
ВДС на 1000 грн потенціал, грн	28,47	39,65	42,36	45,15	51,31	69,6	70,11	85,4	299,9

*Показники попередні.

Розробка автора: Джерело Стат. довідник 2010 р. ВДС – табл. 2,2; осн. засоби – табл. 6.3; посівна площа – табл. 8.23; насадж. – табл. 8.27; оборотні активи – табл. 3.11.

Аналіз таблиці показав, що, насамперед, сільське господарство за останні десять років розвивалося й до того ж ефективно, що показує зростання ВДВ у 2,7 раза, а вихід ВДВ на 1000 грн виробничого потенціалу – в три рази. Вартість основних засобів перші п'ять років знижувалася, а другі п'ять років зростала. Вартість оборотних коштів збільшилася в 5,9 раза (значною мірою через зростання цін на пально-мастильні матеріали й добрива).

Посівні площі України в 1990 році становили 32406 тис. га, в 2001-му 27908 тис. га, а в 2010 р. – 26952 тис. га, тобто менше на 5,4 млн га. Суттєво скорочуються площі ба-

гаторічних насаджень. Якщо в 1990 році їх було 1027 тис. га, то в 2010-му – тільки 342 тис. га. Зменшилося споживання водних ресурсів. Тому вартість природного капіталу, зайнятого в аграрному природокористуванні, знизилася з 404,3 (2001 р.) до 366,9 млрд грн (2010 р.).

Можна зробити висновок, що зменшення оброблюваної площі привело до кращого використання землі, що сприяло зростанню валової доданої вартості. Тобто за останнє десятиліття змінилося співвідношення між складовими частинами виробничого потенціалу аграрного сектору економіки.

Виявлення впливу чинників виробництва сільськогосподарській продукції на збільшення ВДВ рішенням рівняння множинної регресії показало:

$$Y = -0,39788X_1 + 0,896561X_2 + 0,136032X_3 + 0,0928819X_4 - 52,7642 \quad (4)$$

$$R = 0,99,$$

де X_1 – основні засоби сільського господарства України, млрд грн;

X_2 – оборотні кошти сільського господарства, млрд грн;

X_3 – людський капітал сільського господарства, млрд грн;

X_4 – грошова оцінка земельних і водних використовуваних ресурсів, млрд грн;

Y – валова додана вартість сільського господарства України, млрд грн.

Із рівняння видно, що за досліджуваний період збільшення вартості основних засобів не сприяло підвищенню економічної ефективності сільського господарства.

Збільшення вартості на 1 млрд грн оборотних коштів сприяє зростанню валової доданої вартості на 896,5 млн грн, збільшення вартості людського капіталу на 1 млрд грн (залучення у виробництво 8160 працівників) сприяє росту ВДВ на 136 млн грн. Залучення в оборот земельних ресурсів (73486 га посівів вартістю 1 млрд грн) дає змогу одержувати 92,8 млн грн валової доданої вартості.

Постає питання, що є причиною скорочення в Україні на 6 млн га оброблюваної площі (це дорівнює посівній площі Англії). Насамперед, різке зменшення в сільському господарстві тракторів. Із 498 тис. шт. (1990 р.) залишилося 151 тис. шт. (2010 р.), а з 107 тис. зернових комбайнів – тільки 33 тис., тобто порушений баланс між площею землі в обробітку й технікою для її обробітку.

Але найголовніше те, що змінилися показники вітчизняного сільськогосподарського машинобудування. Наприклад, у 2009 році було вироблено для сільського господарства тільки 1,5% тракторів та 0,6% зернозбиральних комбайнів відносно рівня виробництва техніки 1990 року.

Потрібна термінова державна програма індустріалізації сільського господарства на інноваційній основі. Варто вказати, що на сторінках даного журналу обґрунтовувалося, що собівартість виконання робіт придба-

ною іноземною технікою в два і більше разів вища, ніж вітчизняною.

Нині, використовуючи 27 млн га площі в обробітку, Україна може збільшувати експорт зерна, борошна, соняшникової олії, екологічно чистих продуктів. Якщо ж реалізувати пропозицію Н.І. Паляничко й залишити в обороті 16-17 млн га земель, то ні про який експорт взагалі не може бути мови.

При балансі природних ресурсів (які розглядаються, насамперед, із позицій площі землі) залишається осторонь родючість землі. Однак необхідно зберегти норматив площі в обробітку як і норматив її родючості. Якщо в 1990 році проводилося вапнування на 1,4 млн га землі, то в 2010-му – тільки на 87 тис. га. Як наслідок, площа закислених земель збільшилась. У 1990 році проводилося гіпсування 285 тис. га, а в 2010-му – 24,2 тис. га. Отже, площа засолених земель також збільшилась, тобто загублено понад 20% гумусу в ґрунті. Тому збереження площі оброблюваних земель в обороті та рівня родючості ґрунтів стає національним завданням, яке необхідно вирішувати Україні в найближчій перспективі.

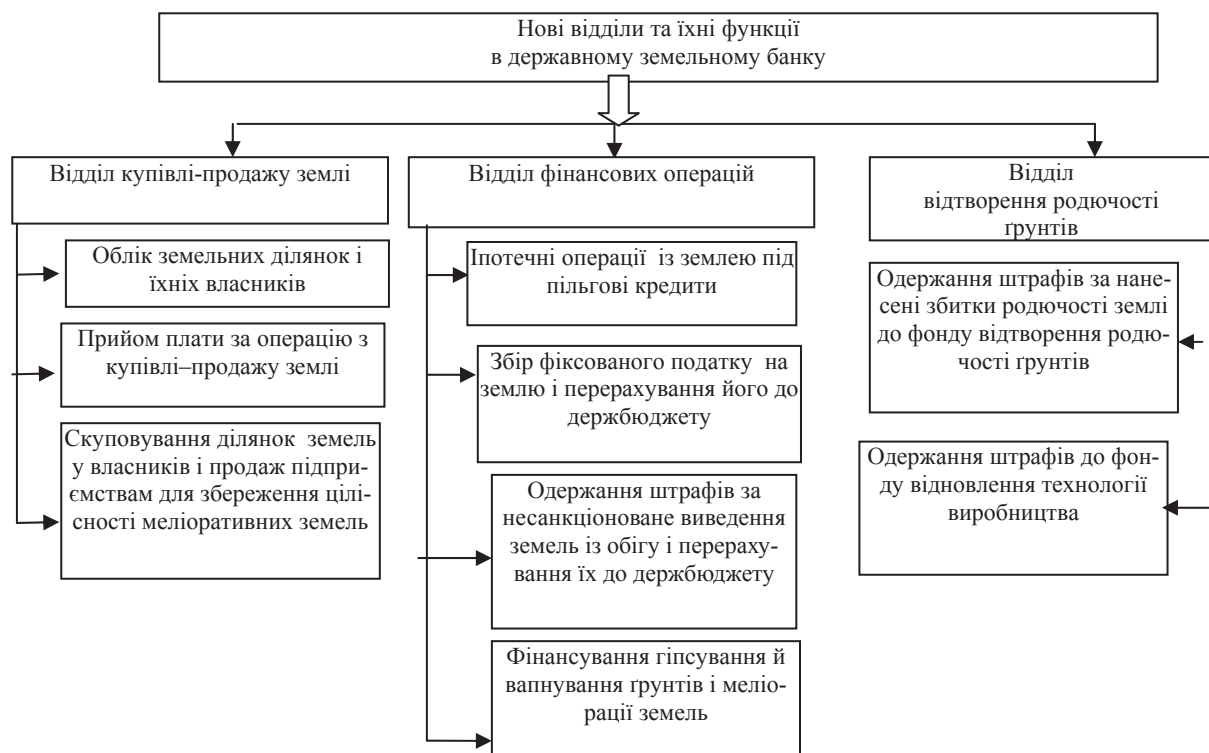
Міністр аграрної політики та продовольства України М. Присяжнюк [9] пише: «Найближчим часом ми будемо ініціювати посилення адміністративної і кримінальної відповідальності за псування землі та неефективне її використання. Однак це можливо лише за підтримки з боку всіх органів державної влади, у тому числі й з боку парламенту і правоохоронних органів. Від ефективності використання земельних ресурсів залежать також інвестиції у вітчизняний агропромисловий комплекс. Перед українськими аграріями та владою нині постає непросте завдання – сформувати системну державну політику, спрямовану на розвиток агропромислового комплексу. Однак реформування вітчизняного сільського господарства неможливо без комплексного збереження й відродження ґрунтів, які є аграрною основою економіки України. На мою думку, головним завданням аграрної реформи є збереження родючості ґрунтів, що є головним капіталом української економіки». Цей висновок ми цілком підтримуємо.

Для відродження ґрунтів пропонуємо створити позабюджетний фонд відтворення родючості ґрунтів у створюваному державному земельному банку, який формуватиметься за рахунок коштів штрафних санкцій, що дасть змогу направляти їх на відновлення родючості ґрунтів і раціональне використання земельних ресурсів. Цей фонд можуть використовувати тільки ті, хто допустив екологічні порушення стосовно власної землі. Функціональні обов'язки нових відділів земельного банку полягатимуть в одержанні коштів при купівлі–продажу землі, в іпотечному кредитуванні сільськогосподарських товаровиробників, одержанні плати податку за землю і, нарешті, у формуванні позабюд-

жетного фонду відновлення родючості ґрунтів та фонду відновлення втрачених технологій виробництва. Нові відділи та їхні функції в державному земельному банку показані на рисунку.

Таким чином, держава спонукає власників земель сільськогосподарського призначення до суворого дотримання технології виробництва сільськогосподарської продукції, а це означає дотримання внесення необхідних норм органічних добрив, травопільної сівозміни тощо.

Розмір штрафних санкцій для цільового використання визначається на основі технологічної карти.

Нові відділи та їхні функції у державному земельному банку

Джерело: Сформовано автором за даними [4].

Відновлення родючості ґрунтів є складовою частиною балансу економічного розвитку та збалансованого використання природних ресурсів.

Висновки. 1. Не можна погодитися з поглядом деяких економістів, які закликають знизити темпи розвитку економіки, нібито для збереження природних ресурсів, за рахунок скорочення площ землі в обробітку і зниження її родючості.

2. Аналіз показав, що збільшення валової доданої вартості сільського господарства

України за період 2001-2010 років зумовлене кращим використанням виробничих і природних ресурсів при скороченні чисельності працівників сільського господарства.

3. Зростання на 1 млрд грн оборотних коштів сприяє збільшенню валової доданої вартості сільського господарства України на 896,5 млн грн. Збільшення людського капіталу на 1 млрд грн (залучення у виробництво 8160 працівників) сприяє росту ВДВ на 136 млн грн. Залучення в обіг на 1 млрд грн природних ресурсів (73 486 га посівів) дає

змогу одержувати 92,8 млн грн валової доданої вартості.

4. Виведення з обігу 6 млн га земель в обробітку зумовлено скороченням машинно-тракторного парку. Необхідна державна програма індустріалізації сільського господарства України на інноваційній основі.

5. Відновлення родючості ґрунтів є складовою частиною балансу економіки і природних ресурсів. Доцільно використовувати для цієї мети позабюджетний фонд відтворення родючості ґрунтів у створюваному земельному банку.

Список використаних джерел

1. Березюк С.В. Сучасні проблеми землекористування в сільському господарстві / С.В. Березюк, Ю.Б. Березюк // Економіка АПК. – 2011. – № 5. – С. 47-53.
2. Буркинський Б.В. Економіко-екологічні основи регіонального природопольовання / Б.В. Буркинський, В.І. Степанов, С.К. Харичков; ІПРЭИ НАН України. – Одеса: Фенікс, 2005. – 576 с.
3. Галушкіна Т.П. Економіка природокористування [навч. посіб.] / Т.П. Галушкіна. – Х.: Бурун Книга, 2009. – 480 с.
4. Думнов А.Д. Финансирование природоохранных мероприятий и роль экологических фондов / А.Д. Думнов, И.М. Потравный // Экономика природопользования. – 1998. – № 6. – С. 24-40.
5. Кокин А.В. Закон сбалансированного природопользования [Электронный ресурс] / А.В. Кокин. – Режим доступа: <http://www.avkokin.ru/documents/176>.
6. Крижановский Е.Н. Автоматизация методики антропогенной нагрузки и классификации экологического состояния бассейнов малых рек Винницкой области / Е.Н. Крижановский, А.В. Васильчук // Наукові праці ВНТУ. – 2011. – № 1.
7. Литовченко І.В. Механізм оцінки антропогенних навантажень [Електронний ресурс] / І.В. Литовченко. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/portal/SocGum/Nzvdp/geograf/2008>. – 16 с.
8. Паляничко Н.І. Стале землекористування як головний критерій еколого-економічної оцінки використання земель сільськогосподарського призначення / Н.І. Паляничко // Економіка АПК. – 2011. – № 2. – С. 18–22.
9. Присяжнюк Н. Главная задача аграрной реформы – сохранение плодородных почв [Электронный ресурс] / Н. Присяжнюк. – Режим доступа: <http://news.finance.ua/ru/1/Новости/0/a11/2011/02/22/228795>.
10. Рожен А. От экономики рыночной к экономике биологической, или почему Национальный университет из аграрного превращается в Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины [Электронный ресурс] / А. Рожен. – Режим доступа: <http://www.zn.ua/3000/3300/64536/>.
11. Семенов В.Ф. Екологічний менеджмент. Екологічний ризик та управління ним [Електронний ресурс] / В.Ф. Семенов. – Режим доступу: http://pidruchniki.com.ua/ecologiya/ecologichny_rizik_upravlinnya_nim.
12. Solow R.M. A Contribution to the Theory of Economic Growth / R.M. Solow // Quarterly Journal of Economics. – 1956. – № 70. – P. 65-94.

Стаття надійшла до редакції 11.12.2012 р.

* * *

Новини АПК

Виробники дитячого харчування збільшують обсяги виробництва з метою імпортозаміщення

У Мінагрополітики України проведено нараду з питань розвитку вітчизняного виробництва дитячого харчування. Під головуванням заступника Міністра аграрної політики та продовольства України Олександра Сеня провідні виробники дитячого харчування обговорили питання підтримки підприємств-виробників дитячого харчування та заходи, спрямовані на збільшення обсягів його виробництва з метою імпортозаміщення.

У роботі наради взяли участь представники Національної асоціації виробників дитячого харчування, молочноконсервної та сокової продукції «Укрконсервмолоко», Європейської Бізнес асоціації, Ліги виробників харчових продуктів, компанії «Вімм-Біль-Данн Україна», компанії «Еконія», ТОВ «Фірма «Фавор», компанії «Данон», ПАТ «Хорольський молочно-консервний комбінат дитячих продуктів», ПАТ «Яготинський маслозавод» – філія «Яготинське для дітей», ТОВ «Нестле Україна» та ін., а також і фахівці Міністерства.

Учасники наради розглянули доцільність регулювання торговельних надбавок на продукцію дитячого харчування та здійснення заходів, спрямованих на збільшення обсягів виробництва дитячого харчування в Україні з метою його імпортозаміщення.

Джерело: Прес-служба Мінагрополітики України